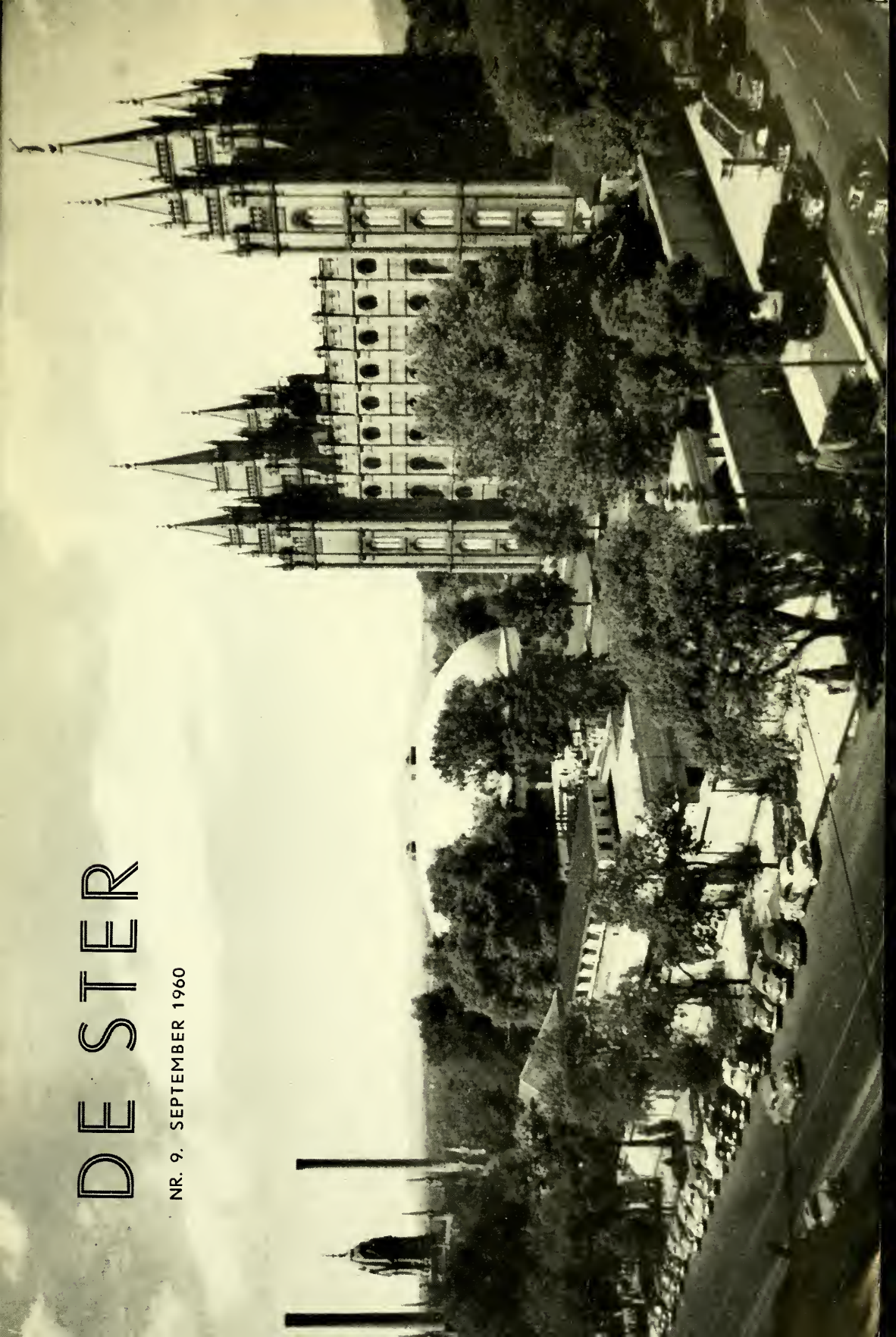

DESTER

NR. 9. SEPTEMBER 1960

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

1853—1893

DE SALT LAKE TEMPEL

Op 28 juli 1847, nog maar vier dagen nadat de Mormon Pioniers de Salt Lake vallei binnentrokken, zette Brigham Young een stuk land van 40 acres grond apart voor de bouw van een Tempel. Zes jaren later, op 14 februari 1853, werd de grond voor de tempel fundering gebroken. Op 6 april 1853 werd de zuid-oostelijke hoeksteen gelegd door President Brigham Young en Raadgevers, met Patriarch John Smith. De laatste hand werd er op 6 april 1892 aangelegd en een jaar later op 6 april 1893 werd de grond door President Wilford Woodruff ingewijd. Deze majestieuze Tempel is gebouwd van grijs graniet welke van de dichtbij gelegen Little Cottonwood Canyon afkomstig is. Het gebouw meet 186½ voet, en de oostelijke toren is 210 voet hoog terwijl de westelijke toren een hoogte van 204 voet heeft.

60e JAARGANG

Nr 9

INHOUD:

Blz.

Wat de Kerkleiders ons te zeggen hebben	259
De vraag van de maand	269
Behoed uw ziel	272
Laat de Heer ons ooit los?	273
Het nieuwe Zondagsschoolhoofdbestuur .	274
Hoe ge van uw kind een misdadiger kunt maken	275
Symbool	276
De ergste vernietiging	277
Sonnet	278
Een zielroerende ondervinding	279
Tempelreis 1960	280
Ons bezoek aan de Tempel te Zollikofen	282
Gebeurtenissen in de zending	286

Redacteur: J. HENRY VOLKER

Assistent:

President der Nederl. Zending.

A. D. JONGKEES

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Wat de Kerkleiders ons te zeggen hebben

*(uittreksels uit enige toespraken, gehouden tijdens de Algemene
Halfjaarlijkse Conferentie in april 1960 te Salt Lake City)*

*

Het werk in Engeland

...Wij waren in Preston, midden-Engeland, waar het eerste zendingswerk een aanvang nam. Zoals ge u zult herinneren, werden de eerste zendelingen aan een van de grootste demonstraties van de macht van boze geesten onderworpen, die ooit door iemand was ondervonden. Heber C. Kimball, Willard Richards, Orson Hyde en Isaäc Russell ervoeren op angstwekkende wijze die macht anderhalf uur lang.

Heber C. Kimball, die er later over schreef, zeide: „Ik kan zelfs nu nog niet aan dat toneel terug denken zonder een gevoel van afschuw; toch leerde ik de macht van de tegenstander er door kennen, zijn vijandschap jegens de dienstknechten van God en ik kreeg enig begrip van de onzichtbare wereld”.

Toen hij weer thuis was, vroeg hij de Profeet Joseph wat er met hen aan de hand was, dat zij zulk een ondervinding moesten opdoen. De Profeet verbaasde hen toen hij zeide: „Toen ik van uw ervaringen vernam, was ik verheugd, want toen wist ik, dat het werk in Engeland wortel had geschoten”. Daarna vertelde hij enige van zijn eigen ervaringen en legde deze betekenisvolle verklaring af: „Hoe nader iemand tot de Here komt, des te groter zal de macht zijn, die te tegenstander aan de dag legt om het bereiken van zijn doeleinden te verhinderen”.

Ik twijfel er niet aan, dat de Profeet aan de schrikwekkende ondervinding dacht, die hij in het bosje opdeed, toen hij om licht bad en door die macht werd gegrepen totdat hij door de komst van de Vader en de Zoon daarvan bevrijd werd.

Het werd ons toegestaan, terwijl wij in die buurt reisden, de koers te volgen, die Wilford Woodruff onder inspiratie had genomen, vanaf de pottebakkerijen bij Hanley naar Froomes Hill, waar hij, door de Geest geleid, mensen vond, die gereed waren om de dienstknechten des Heren te ontvangen. Twee dagen na zijn aankomst aldaar, na John Benbow en zijn vrouw ontmoet te hebben en degenen, die tot de secte behoorden,

die de Verenigde Broederen werd genoemd, had hij zes mensen gedoopt en in dertig dagen doopte hij vijf en veertig predikers van de Verenigde Broederen en honderd zestig leden en verkreeg daarbij een kerk en vijf en veertig huizen om als vergaderplaats te gebruiken. Binnen acht maanden had hij meer dan 1.800 dopelingen, alle 600 van de Verenigde Broederen op een na, en 200 voorgangers van verschillende richtingen in de omtrek.

Zoals een waar zendeling betaamt, schreef hij, zonder zichzelf te roemen: „Gods macht rustte op ons en op de zending in ons arbeidsveld. . . De zieken werden genezen, duivels uitgeworpen en de lammen gaande gemaakt”.

Het werk van deze eerste zendelingen was niet zonder tegenkanting. Later schreef de „Times and Seasons” over het werk rondom Liverpool: „. . . Zij waren over ’t algemeen zo goed (de predikanten) en zo zuiver, dat zij geen plaats voor het evangelie hadden. Zij waren te heilig om rechtvaardig, te goed om zuiver te zijn en zij hadden te veel godsdienst om het Koninkrijk des Hemels binnen te gaan”.

Verder schreven de zendelingen: „Het leek wel, alsof er een bazuin geblazen moest worden van de hoogste hemelen om de aandacht van de mensen te trekken”.

Ik moest daaraan denken, toen, na uitgebreide maatregelen, door President T. Bowering Woodbury van de Britse zending genomen om zo veel mogelijk publiciteit te geven aan de komende vergaderingen, wij in een van de twee Manchester kranten, de volgende korte verwijzing naar onze zendingsconferentie op een zeer onopvallende plaats aantroffen, waar wij deze „stake” en een nieuwe zending organiseerden:

**

Mormonen houden een massavergadering

Britse Mormonen vormden gisteren hun eerste bisdom in Europa tijdens een massavergadering van meer dan 2.000 leden van de Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen in Manchester; het nieuwe centrum moet zonder uitstel in Manchester worden gebouwd, waarmede een uitgave is gemoeid van £ 100.000. Het bisdom, of „Stake”, omvat Manchester, Halifax, Huddersfield, Dewsbury en Leeds”.

Ik had wel willen zeggen, wat de vroegere zendelingen hebben gezegd: „Het leek wel alsof een bazuin van de hoogste hemelen geblazen moest worden om de aandacht van de mensen te trekken.

In 1840-1841, een jaar en veertien dagen, werden negen leden van de

Raad der Twaalven opgeroepen om in de Britse Zending te arbeiden. Als u zich de geschiedenis hier herinnert, werden die jaren gekenmerkt door de ergste vervolgingen, die de Kerk in deze bedeling had te verduren. In dat jaar richtten de negen leden met hun metgezellen kerken in iedere bekende stad op in Engeland. Zij doopten tussen de 7.000 en 8.000 bekeerlingen, drukten 5.000 exemplaren van het Boek van Mormon, 3.000 zangboeken, 50.000 tractaten en publiceerden 2.500 nummers van de Millennial Star en brachten 1.000 zielen naar Amerika.

Deze cijfers geven u een indruk van het werk, dat 123 jaren geleden in Engeland werd verricht. In 1849 en 1851 werden elk jaar meer dan 8.000 doopdiensten gehouden, d.i. 1.000 bekeerlingen per zendeling per jaar. Het totaal aantal bekeerlingen vanaf 1837, toen het werk begon, tot het einde van 1959, bedraagt 136.026. Het opgetekende aantal emigranten gedurende dat zelfde tijdperk bedroeg 57.149 en wij hebben reden te geloven, dat duizenden anderen emigreerden, die niet vermeld staan.

Het totaal aantal zendelingen, die in dat veld hebben gearbeid, bedraagt 7.398.

...In opdracht van het Eerste Presidentschap organiseerden wij met Alvin R. Dyer, President van de Europese Zending, T. Bowring Woodbury, President van de Britse Zending en Bernard P. Brockbank, nu President van de nieuwe Noord-Britse Zending, op zondag 27 maart de nieuwe Manchester Stake met een totaal aantal leden van 2.400.

In de namiddagvergadering waren 2.026 personen aanwezig, in een van de grootste theaters in de benedenstad van Manchester. Deze „stake”, de gehele Manchester- en Leeds districten van de zending en een deel van het district Liverpool omvattend, is thans georganiseerd met negen onafhankelijke en twee afhankelijke gemeenten.

Het was interessant te ontdekken dat de leiders van stake, ward en branches uit broeders moesten worden gekozen, die minder dan vijf jaren lid van de Kerk waren. Gelukkig — en als het ware door de hand der Voorzienigheid aldus beschikt — vonden wij een paar „veteranen”, mannen, die in de stakes hier waren getraind, die de trainers zullen worden van deze nieuwe, geschikte doch onervaren leiders.

Deze stake wordt nu een opleidingsinstituut voor leiders van nog op te richten organisaties.

Deze nieuwe ring zet het volle Kerkprogramma in werking, zodat zulk een organisatie een demonstratie voor de wereld zal zijn van „een lichtende standaard voor de naties”. Zion, dat zoals de Here verklaarde, „de reine van hart” is, zal nu in dat land toenemen in heiligheid en schoonheid. Zion zal nu gaan verrijzen en haar prachtgewaden aantrekken”. (Zie L. & V. 82 : 14; 97 : 21)

Deze eerste ring zal een voorbeeld vormen voor ringen, die nog van deze grote zendingen moeten komen. Wij geloven, dat wij het op zulk

een wijze hebben opgezet, dat nieuwe leiders, zo getraind, in korte tijd in staat zullen zijn nog andere ringen in de omtrek over te nemen en voor leiders van ringen in deze en andere Europese zendingen ten voorbeeld kunnen worden gesteld.

Waarlijk wordt nu een verdediging gebouwd „tegen de storm, en tegen de toorn, wanneer deze onvermengd over de ganse aarde zal worden uitgestort”. (Zie L. & V. 115 : 6)

Tijdens diezelfde conferentie werd de Noord-Britse zending georganiseerd, met Bernard P. Brockbank als de nieuwe president.

Wij hebben nu acht zendingsdistricten in de Noord-Britse Zending georganiseerd; negen zendingsdistricten blijven in de Britse Zending, die haar hoofdkwartier in Londen blijft behouden, terwijl het hoofdkwartier van de nieuwe zending in Manchester is gevestigd.

Gedurende de maand maart alleen werden in de Britse Zending 360 bekeerlingen gedoopt. In de Franse zending werden er 114 gedoopt, wat in deze tijd het bewijs schijnt te zijn, dat het werk in Frankrijk eindelijk voet aan de grond krijgt. En in de Noord-Duitse zending, om een ander voorbeeld te noemen, die, naar wij gewoonlijk dachten, gedeeltelijk achter het IJzeren Gordijn lag, werden in maart alleen 85 bekeerlingen gedoopt. In sommige zendingen van Zuid-Amerika en Mexico hebben zij elk jaar 600 tot 700 doopdiensten tegen slechts vijftig tot vijf en zeventig in voorgaande jaren. Wel mogen wij ons de woorden van Marcus herinneren: „En zij uitgegaan zijnde, predikten overal, en de Heere wrocht mede, en bevestigde het woord door teekenen, die daarop volgden (Marcus 16 : 20) . . .”

Harold B. Lee

Lid van de Raad der Twaalven

**

Drink diep uit de Goddelijke bron

. . . Er zijn vele redenen op te noemen voor het lezen van het Boek van Mormon. Om te beginnen: de Heer heeft ons bevolen het te doen. Hij zeide dat Hij Moroni zond om het te openbaren (L. & V. 27 : 5) en dat door zijn genade Hij de Profeet Joseph „macht had gegeven van omhoog om het te vertalen (L. & V. 1 : 29; 20 : 8); dat het bevat: de waarheid en het woord Gods — en de volheid van het evangelie van Jezus Christus voor de niet-Joden en ook door de Joden. (L. & V. 19 : 26; 20 : 9)

Nephi zegt ons dat zijn inhoud „ . . . van geslacht tot geslacht zal gaan,

zo lang de aarde zal zijn; . . . en de naties, die het zullen bezitten, zullen worden geoordeeld naar de woorden, die zijn geschreven". (2 Nephi 25 : 22)

Moroni zegt, dat de reden waarom het boek ons werd gegeven is, dat wij „de besluiten Gods", daarin neergelegd, zullen kennen en door gehoorzaamheid daaraan de rampen mogen ontkomen, die het gevolg zijn van ongehoorzaamheid. (Ether 2 : 11)

De Eerste Heiligen werden door de Here nogal scherp toegesproken, waar het zich herinneren van het Boek van Mormon betreft.

„Uw geest", zeide Hij tot hen, „is in het verleden verduisterd geweest wegens ongeloof, en omdat gij de dingen, die gij hebt ontvangen, lichtvaardig hebt behandeld —

„Welke ijdelheid en welk ongeloof de ganse kerk onder veroordeling hebben gebracht.

„En deze veroordeling rust op de kinderen van Zion, ja op allen.

„En zij zullen onder deze veroordeling blijven, totdat zij zich bekeren en het nieuwe verbond gedenken, namelijk het Boek van Mormon en de geboden, die Ik hun reeds eerder heb gegeven, en niet alleen te spreken, maar te handelen overeenkomstig het geen ik heb geschreven". (L. & V. 84 : 54-57)

Het is natuurlijk duidelijk, dat indien wij niet lezen, studeren en de beginselen niet leren, die in het Boek van Mormon zijn, wij ouderlingen, priesters en leraren van deze kerk, deze ook niet aan anderen kunnen onderwijzen.

Maar er is nog een andere reden, waarom wij het boek moeten lezen.

*Zo zeker als ik wil geloven
 Dat Christus is de Zoon van God,
 Zo zeker wil ik ook geloven
 Dat Joseph Smith ontving 't gebod
 Ga heen en predik alle mensen
 Dat Ik herstel de ware Kerk
 Ga, en zeg dat Ik zou wensen
 Dat zij verlaten 't mensenwerk
 Dat zij alléén op Mij vertrouwen
 Dat in Mijn Handen ligt hun lot
 Dat zij niet meer op mensen bouwen
 Ga Joseph! — en spreek in naam van God!
 Zr. C. v. d. Berg*

Door het te doen, vullen wij onze gedachten met een voortdurende stroom van dat „water”, waarvan Jezus zeide, dat het in ons zou zijn „...een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven”. (Joh. 4 : 14) Wij moeten steeds van dat water met ons hebben om het boze te kunnen weerstaan en de zegeningen van het wederom geboren zijn blijvend te ontvangen.

De grote strijd in de wereld alom gaat om de zielen der mensen, gelijk het altijd is geweest. Iedere ziel neemt persoonlijk aan die strijd deel en hij vecht met de wapens van zijn geest. Tenslotte ligt het slagveld, voor iedereen, in zijn eigen innerlijk. Onvermijdelijk helt hij naar de onderwerpen van zijn denken over. Want: „Zoals hij in zijn hart denkt, zo is hij”. (Spreuken 23 : 7).

Indien wij de lusten van het vlees willen ontgaan en voor onszelf en voor onze kinderen edele karakters willen vormen, moeten wij in ons en in hun gemoed ware en rechtvaardige beginselen planten, opdat daar onze en hun gedachten op gericht mogen worden.

Wij mogen onze geest niet laten verzadigen met de belangen en gebruiken van de wereld rondom ons. Dit zou gelijk staan met het aannemen er van, want de ervaring leert de waarheid van dit gedichtje van Pope, dat als volgt luidt:

Het kwaad is een monster met gruw'lijk gelaat;
Het zien alleen verwekt reeds haat.
Doch 't vele zien verheelt zijn aard:
Eerst verdragen, dan betreurd en dan aanvaard.

Marion G. Romney
Lid van de Raad der Twaalven

**

Een wonderbaar werk

...Een wonderbaar werk werd verricht; de autoriteit van het priesterschap in deze bedeling is bevestigd. Broeder Lee sprak over het stadje, waar ik werd geboren. Het is nu een deel van een ring van Zion. Ik herinner mij, dat mij van de zendelingen werd verteld, die aan het huis van mijn ouders kwamen, 64 jaar geleden. Elder Mark Austin was er een van, die zijn tehuis en al zijn gemakken had verlaten om de glorierijke boodschap te brengen en van de waarachtigheid van het Boek van Mormon te getuigen. Er was nog een zending, die van invloed was op het leven van mijn ouders — een Methodistische predikant en tevens hun buurman.

Op zekere dag vertelde hij dat hij naar Amerika zou gaan om de Mormonen te bekeren. Hij bestreed zelf zijn onkosten om dat te kunnen doen. Hij maakte kennis met Elder James Paxman, een patriarch, met wie hij verscheidene evangeliegesprekken had. Men hoorde hem op een gegeven ogenblik zeggen: „'t Zal een koude dag zijn, wanneer ik tot de Mormoonse Kerk toetreed”. En het was een koude dag in januari in Nephi, Utah. Men moest het ijs breken om hem te kunnen dopen. Waarom? Omdat hij een getuigenis had ontvangen. Hij had het licht van het evangelie gezien, dat de duisternis en de onwaarheid en half-waarheden had verdreven. Van de echtheid van het Boek van Mormon was hij overtuigd geworden. Toen schaamde hij zich niet, nadat hij deze bevestiging en getuigenis had ontvangen, om gedoopt te worden en door oplegging der handen de gave des Heiligen Geestes te ontvangen. Hij schaamde zich ook niet om naar Engeland terug te keren, waar hij Elder Mark Austin hielp om mijn ouders het evangelie te verkondigen.

Een wonderbaar werk is tot stand gekomen. In het verleden zijn wij in de verdediging geweest, omdat Satan alles heeft gedaan wat in zijn vermogen was om het werk des Heren te belemmeren. Wij zijn nu nog in de verdediging, want nog tracht hij het geloof en het getuigenis te verzwakken van hen, die het evangelie hebben leren kennen. Indien wij voortgaan met geloof en getuigenis op te bouwen, zal hij over dit werk geen macht hebben. Dit blijkt uit het aantal ringen, dat gevestigd is, ondanks zijn tegenwerking: 294 ringen, 2.400 wards, meer dan 300 gemeenten in de ringen van Zion, een en vijftig zendingen en de vele gemeenten en districten, daarin opgericht.

Op een zondag hadden wij het voorrecht een afscheidsvergadering van een zending bij te wonen. Ik hoorde, dat een getrouw zoon van iemand daar door Uncle Sam in dienst was geroepen, nadat hij een zending voor de Kerk had vervuld. Hij maakte kennis met een jonge man uit Kansas, een stoere Baptist. Deze jonge man had een onderzoekende geest. Hij lette goed op en hij was gewillig om te luisteren en te leren. Verscheidene L.D.S. dienstplichtigen verkondigden hem het evangelie. Hij werd van de waarheid overtuigd en gedoopt. Hij en de jongeling van Tooele besloten samen een deel van hun soldij naar huis te zenden voor een zendelingenfonds. Nadat zij waren ontslagen, hoorden zij, dat het geld niet was gebruikt en nu kwamen zij op het denkbeeld om de bekeerde Baptist op zending te laten gaan.

Ik zal het getuigenis, dat hij bij zijn afscheid die avond aflegde, nooit vergeten. Toen hij op de aanwezigen neerkeek en daaronder vele jonge mannen ontwaarde, met wie hij samen in dienst was geweest, sommigen van hen nu gehuwd, zeide: „Ik ben deze avond dankbaar dat ik de gelegenheid heb gehad u te ontmoeten en deze heerlijke waarheden te leren kennen, maar nog belangrijker is, dat ik tot u kan getuigen, dat wanneer u maar eenmaal uit de band was gesprongen, ik hier deze

avond niet zou zijn”. Zij hadden het evangelie zowel met hun gedrag als met hun woorden gepredikt.

Zijn wij wel ten volle doordrongen van de invloed, die wij op het leven van anderen uitoefenen? Zeer zeker kwam dit onder mijn aandacht toen ik naar zijn getuigenis luisterde. Wij behoren altijd Heiligen der Laatste Dagen te zijn.

Ik geef u mijn getuigenis, dat een wonderbaar werk tot stand is gekomen. Het heeft in de wereld zijn gelijke niet. De Here heeft ons een geleide geschonken, de autoriteit van het priesterschap. Wij zullen de echtheid van het Boek van Mormon kennen, wanneer wij het gaan bestuderen. Wij hebben de macht van de Heilige Geest, die ons tot meerder licht, waarheid en kennis zal leiden. . .

John Longden

Assistent van de Raad der Twaalven.

**

Overtollige bagage

. . . Ik moet denken aan enige profetische woorden van President McKay. Enige tijd geleden, toen President en Zuster McKay uit Nieuw-Zeeland terug keerden na de inwijding van een tempel daar, werden zij door velen van ons verwelkomd op het vliegveld van Los Angeles. President John M. Russon van de Los Angeles Stake en ik liepen met President McKay naar de uitgang, toen hij ons tegen hield en zeide: „Broeders, de volgende donderdag, wanneer het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven vergaderen, zal ik de organisatie van een nieuwe ring in Nieuw-Zeeland aanbevelen”. Hij zeide verder: „Weet u, wij leven in het „straal”-tijdperk en met deze snelle vliegtuigen zal het voor de Algemene Autoriteiten mogelijk zijn om vlug naar welk deel van de wereld ook te reizen om ringen te bezoeken, zodra die georganiseerd zijn. Nu hebben wij deze woorden in vervulling zien gaan, niet alleen in Nieuw-Zeeland, maar ook in Engeland en Australië.

Onlangs had ik voor het eerst gelegenheid om in een vliegtuig met straal-aandrijving te reizen. De snelheid waarmee wij gingen, was verbazend. In minder dan twee uren waren wij van Denver in Chicago. Vóór ons vertrek moesten wij onze bagage op een weegschaal zetten. Als het gewicht minder dan veertig pond was, d.i. het gewicht, dat men vrij mee mag nemen, ging een groene lamp branden. Maar wanneer het gewicht zwaarder dan veertig pond was, gloeide een rode lamp en klonk er een bel. Het gewicht boven de toegestane hoeveelheid wordt

als overtollige bagage beschouwd, waarvoor een extra tarief geldt. In zo'n geval gaat men bij zichzelf na, welke onnodige artikelen kunnen worden achter gelaten, een extra paar schoenen bijvoorbeeld.

De gedachte kwam bij mij op, dat dit aardse leven ook een snelle vlucht of reis is. Wij reizen naar een begeerlijk doel, nl. het eeuwige leven. Nu heeft de Heer gezegd: „Want zie, dit is mijn werk en mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand brengen”. (Mozes 1 : 39)

Ons doel behoort te zijn om volmaakt te worden, gelijk onze Vader in de hemel volmaakt is. Het zal goed zijn om vroeg in het leven de eigenschappen en karaktertrekken te kiezen en zich eigen te maken, die voor deze levensreis nodig zijn en die, welke schade doen en als overtollige bagage gerangschikt kunnen worden, geen aandacht te schenken. Dan kunnen wij er zeker van zijn, dat op onze reis het groene licht en niet het rode zal branden.

Welke trekken kunnen als overtollige bagage worden beschouwd op onze reis naar volmaaktheid? Om er maar een paar te noemen: haat, boosheid, wraakgevoelens, opvliendheid en een vlugge tong, afgunst, jaloerie en hebzucht, een houding die tot vitten, achterklap en hardvochtig oordelen voert. Dit alles is overtollige bagage, waar wij duur voor moeten betalen.

In tegenstelling hiermede zijn er enige essentiële, zeer wenselijke trekken. Die vormen de wettige of noodzakelijke bagage op onze levensreis. Een er van is liefde, liefde voor onze Vader in de hemel, liefde voor onze naasten. De Heiland leerde: „Maar Ik zeg u, hebt uw vijanden lief, zegen hen die u vloeken, doe wel degenen die u haten en bid voor hen, die u geweld doen en u vervolgen”. (Matth. 5 : 44)

Er heeft eens iemand gezegd: Wees goed voor uw vijanden, want gij zijt het, die ze maakte.

Een van de mooiste geschiedenissen over liefde, getrouwheid en toewijding, die men in de Schrift vindt, is die van Ruth. In het land Bethlehem scheen hongersnood te heersen. Een zeker man nam zijn vrouw Naomi en hun beide zonen en trok naar het land Moab. Daar werd hij ziek en stierf hij. De twee zoons huwden met meisjes van Moab, maar binnen tien jaar tijd stierven ook de beide zonen. Naomi voelde dat zij naar haar geboorteland Bethlehem terug moest keren. Haar beide schoondochters gaven de wens te kennen haar te vergezellen. Maar Naomi spoorde hen aan naar hun eigen tehuizen, vrienden en familieleden terug te gaan. Een van hen deed dit, maar de andere, wier naam Ruth was, weerlegde Naomi's bezwaren, zeggende: „Val mij niet tegen, dat ik u zoude verlaten om van achter u weder te keren; want waar gij zult henen gaan, zal ik ook henegaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God mijn God; „Waar gij zult sterven, zal ik sterven, en aldaar zal ik begraven worden: alzoo doe mij de Heere en alzo doe Hij daartoe, zoo niet de dood

alleen zal scheiding maken tusschen mij en tusschen u! (Ruth 1 : 16, 17) Zelfbeheersing is een zeer waardevolle aanwinst voor de levensreis. Het vermogen om zijn gemoedstoestand, zijn tong en zijn gedachten in bedwang te hebben is hoogst aanbevelenswaardig. Zoals in Spreuken wordt gezegd:

„De lankmoedige is beter dan de sterke, en die heerst over zijnen geest dan die een stad inneemt”. (Spreuken 16 : 32)

Een ander uitmuntende dispositie is een vergevensgezinde aard. De Heer maant ons aan om steeds gereed en gewillig te zijn om onze medemens te vergeven. In deze laatste dagen heeft Hij gezegd: „Daarom zeg Ik u dat gij elkander moet vergeven, want die de overtredingen van zijn broeder niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem blijft groter zonde.

„Ik, de Here, zal vergeven wie Ik wil vergeven, doch van u wordt vereist om alle mensen te vergeven. (L. & V. 64 : 9-10)

Een van de deugden, die de Heiland in zo'n volmaakte graad bezat, dat wij er naar moeten streven om die in onszelf te vervolmaken, is die van verdraagzaamheid, d.w.z. een bereidheid om te verduren, geduldig te zijn en het standpunt van een ander te waarderen. Laten wij strikt en kritisch voor onszelf zijn, maar toegevend en verdraagzaam voor anderen.

Met het verstrijken van elke dag in onze reis, zouden wij steeds enige verbetering gemaakt moeten hebben. Zoals een vrouw in een vergadering getuigde: „Ik ben niet wat ik moet zijn, en ik ben niet wat ik zal zijn, maar hoe dan ook, ik ben niet wat ik was”.

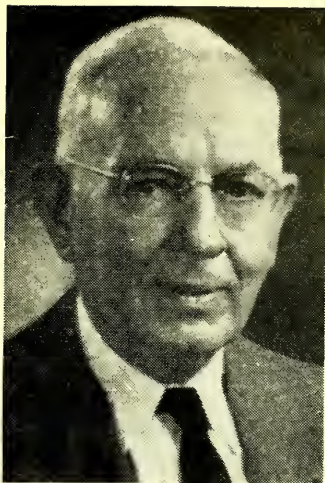
De Heiland geeft ons het voorbeeld. Wij moeten er ernstig naar streven zijn leven ons tot voorbeeld te nemen. Als wij dat doen, zullen wij niet die hoedanigheden ontwikkelen, die als overtollige bagage worden meegenomen. Wij zullen alleen de noodzakelijke eigenschappen meedragen en die ons zullen veroorloven onze reis onbezwaard te vervolgen.

De dichter Henry van Dyke geeft deze raad met betrekking tot onze levenswijs:

„Wees levensblij, want dit geeft u de kans lief te hebben, te werken en te spelen en op te zien naar de sterren. Wees tevreden met wat gij hebt, maar niet tevreden over uzelf totdat ge er het beste van gemaakt hebt. Veracht niets in de wereld dan valsheid en laagheid en vrees niets behalve lafheid. Laat u eerder beïnvloeden door uw bewondering dan door uw afkeer. Begeer niet wat uws naasten is, behalve zijn goedheid en vriendelijke manieren. Denk zelden aan uw vijanden maar vaak aan uw vrienden, en iedere dag aan Christus en besteed zo veel tijd als ge kunt, met lichaam en ziel, in Gods vrije natuur. Dit zijn kleine handwijzers op de weg naar de vrede. . .”

Henry D. Taylor

Assistent van de Raad der Twaalven

DE VRAAG

van de maand

door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalven

★

Heeft Satan de macht om gebeden te verhoren?

VRAAG: *Op een haardvuuravond werd de vraag gesteld: „Heeft Satan de macht om onze gebeden te verhoren?” Sommigen waren van mening dat hij die had, maar dat hij het dan deed om ons te bedriegen. Anderen dachten, dat indien onze gebeden oprecht waren, Satan geen macht had tussenbeide te komen en verkeerde antwoorden te geven. Aangezien men het niet met elkander eens kon worden, zouden wij graag een antwoord op deze vraag ontvangen.*

ANTWOORD: Dat Satan grote macht bezit om te bedriegen, is een voldongen feit. Wij lezen in de Schriften, dat hij bij vele gelegenheden zijn macht gebruikt om te misleiden en de mensheid tot dwaling te brengen. Toen Adam en Eva uit de Hof van Eden verdreven waren, zond de Heer een engel om hun het plan van zaligheid bekend te maken en zij ontvingen opdracht deze dingen aan hun kinderen te leren, wat zij getrouw deden. Doch Satan verscheen onder hen en zeide: „Ik ben ook een zoon van God; en hij gebood hun, zeggende: 'Geloof het niet, en zij geloofden het

niet, en zij hadden Satan meer lief dan God. En de mensen begonnen van die tijd af vleselijk, zinnelijk en duivels te worden.' (Mozes 5 : 13) Ook trachtte hij onze Verlosser ten ondergang te voeren, maar daar slaagde hij niet in. Toen de tijd was aangebroken voor de herstelling van het evangelie in deze bedeling, wist Satan blijkbaar daar van en deed hij alles wat in zijn vermogen was om de Profeet Joseph Smith te vernietigen vóór de komst van de Vader en de Zoon met de boodschap van zaligheid. De zending van Satan is om te vernietigen. Toen hij in de hemelse raad opstandig werd, besloot hij

het werk des Heren te vernietigen en de gehele mensheid aan zijn macht te onderwerpen. Toegegeven moet worden, dat hij zijn doel in grote mate heeft bereikt, want hij heeft de grote meerderheid van de inwoners der aarde overreed om zich van de goddelijk geopenbaarde waarheid af te keren. Op de levensweg van elkeen zal hij verleidingen plaatsen om hen zonden te doen begaan. Hij heeft de wereld valse leerstellingen verkondigd onder het mom van waarheid en velen zijn hem nagevolgd. Hij verscheen aan Mozes, zeggende „...Mozes, mensenkind, aanbid mij. En Mozes keek Satan aan en zeide: „Wie zijt gij? Want zie, ik ben een zoon van God, in de gelijkenis van zijn Eniggeborene; en waar is uw heerlijkheid, dat ik u zou aanbidden?” (Mozes 12 : 13) Wij moeten voor Satans toenaderingen altijd op onze hoede zijn. (Hij kan tot ons komen in de persoon van een vriend of een bloedverwant, in wie wij vertrouwen stellen). Hij heeft de macht om gedachten bij ons te doen opkomen en ons in te fluisteren onze lusten en verlangens te bevredigen en op verscheidene andere manieren werkt hij op onze zwakheden en wensen in. Nephi begreep dit goed en door de gave van profetie liet hij een waarschuwing voor het tegenwoordige geslacht na, ons toeroepende, dat wij op onze hoede moesten zijn en Satans toenaderingen moesten weerstaan. Onder meer zegt hij tot ons:

„Want het koninkrijk van de duivel moet beven, en zij, die er toe behoren, moeten noodzakelijk tot

bekering worden opgewekt; anders zal de duivel hen in zijn eeuwige ketenen slaan, en zij, in toorn ontstoken, zullen vergaan.

„Want ziet, te dien dage zal hij in het hart der mensen woeden, en hen tot toorn tegen het goede ophitsen.

„En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen, zodat zij zullen zeggen: Alles is wel in Zion; ja het gaat Zion voorspoedig, alles is wel En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle.

„En ziet, weer anderen verleidt hij en vertelt hun, dat er geen hel is, en hij zegt tot hen: Ik ben geen duivel, wan die bestaat niet — en aldus fluistert hij in hun oren, totdat hij hen in zijn verschrikkelijke ketenen slaat, waaruit geen bevrijding is.” (2 Nephi 28 : 19-22)

Wij moeten niet te licht over zijn macht denken, maar in oprechtheid des gemoeds iedere ongezone gedachte of wens en iedere neiging om verkeerd te doen, uit welke bron die ook moge komen, te weerstaan, al kwam die ook van onze beste vrienden. Satan kent alle streken en heeft een lange ervaring in het overreden van mensen om kwaad te doen. Nephi geeft ons nog de volgende goede raad:

„En nu, mijn geliefde broederen, bemerk ik, dat gij nog in uw hart overlegt; en het doet mij leed, dat ik hierover moet spreken. Want indien gij naar de Geest zoudt willen luisteren, Die de mens leert te bidden, dan zoudt gij weten, dat

gij moet bidden; want de boze geest leert een mens niet te bidden, maar leert hem, dat hij niet moet bidden.

„Doch ziet, ik zeg u, dat gij steeds moet bidden en niet versagen; dat gij niets voor de Here moet doen, alvorens gij in de eerste plaats de Vader in de naam van Christus vraagt, of Hij uw handeling voor uw welzijn wil zegenen, opdat deze handeling voor het heil van uw ziel moge zijn.” (2 Nephi 32 : 8-9)

Wij leren, dat het een gebod des Heren is om Hem voortdurend in nederig gebed te zoeken. Toen de Heiland met zijn discipelen was, leerde Hij hun bidden en Hij gaf hun het voorbeeld door veelvuldig gebed tot zijn Vader. Wij kunnen er zeker van zijn, dat er kracht is in het gebed, want het is een gebod des Heren, en wanneer wij de Here zoeken, moet dit zijn in de geest van nederigheid en eerbied.

In de Bergrede zeide Jezus tot zijn discipelen:

„Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal worden open gedaan. . .

„Of wat mensch is er onder u, zo zijn zoon hem zou bidden om brood, die hem eenen steen zal geven?” (Matth. 7 : 7, 9)

En verder:

„Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.” (Matth. 6 : 33)

Toen zijn autoriteit door de Joden in twijfel werd getrokken, antwoordde Jezus hen en zeide: „Zoo iemand wil Deszelfs wil doen, die

zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek.” (Joh. 7 : 17)

Wij kunnen er volkomen zeker van zijn, dat de Heer ons niet zal gebieden te bidden en daarna Satan zal toestaan tussenbeide te komen en ons te bedriegen, indien wij in de geest van nederigheid en geloof de Vader naderen om zijn zegeningen te ontvangen. In de openbaringen, aan de Kerk gegeven, staat:

„En verder, voorwaar zeg Ik tot u, Mijn vrienden: Ik laat deze gezegen met u, om ze in uw hart te overpeinzen, met dit gebod, dat Ik u geef, dat gij Mij moet aanroepen, terwijl Ik nabij ben —

„Nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naarstig, en gij zult Mij vinden; bidt, en gij zult ontvangen; klopt, en u zal worden opgedaan.

„Wat gij de Vader ook in Mijn naam zult vragen, dat nuttig is voor u, zal u worden gegeven;

„En indien gij iets vraagt, dat voor u niet nuttig is, zal het zich tot uw veroordeling keren.” (L. & V. 88 : 62-65)

Wij ontvangen dus hier de raad niet om iets te vragen, dat niet goed voor ons is. Al te vaak worden in gebed dingen gevraagd die niet goed zijn, om aan onze ijdelheid of dwaze verlangens te voldoen en wanneer zo'n gebed zou worden verhoord, zou dit ons schade kunnen berokkenen. Wij hebben een heel goed voorbeeld hiervan in het geval van Martin Harris, die aanhield, nadat de Heer zijn verzoek had afgewezen, totdat, na herhaald vragen, het

verzoek werd ingewilligd. Het resultaat werd een plaag voor hem en zelfs voor Joseph Smith voor hun hele verdere leven. Maar ook hebben wij de zekere belofte, dat de Here niet aan het nederige gebed zal voorbij gaan en voor sommige gebeden zou het niet goed zijn, indien het werd verhoord, zoals het werd opgezonden. Het is bovendien waar, dat de Here niet altijd nabij is. De mens, die de Here heeft genegeerd, zijn geboden niet heeft onderhouden en niet bidt, zal heel moeilijk een antwoord krijgen op zijn ernstig gebed, wanneer hij in nood zit en hij een antwoord zo bitter nodig heeft.

De Heer heeft ook gezegd: „Hij, die Mij vroeg zoekt, zal Mij vinden en niet worden verlaten.” (L. & V. 88 : 83) Het is de plicht van de ouders hun kinderen te leren

bidden, zodra zij verstand beginnen te krijgen. Laat hen de gewoonte vormen hun Vader in de hemel te naderen en leer hen het waarom van het gebed begrijpen. Wanneer deze gewoonte in de kindsheid wordt aangekweekt, kan deze in de jaren der volwassenheid blijven bestaan, en de man of de vrouw, die de Here heeft gezocht en Hem voor zegeningen heeft gedankt, mag verwachten, dat de Heer hem of haar niet zal verlaten in tijd van nood.

De leden van de Kerk behoren dikwijls na te denken over de vermaning van Amulek in het boek Alma, het vier en dertigste hoofdstuk.

Wij kunnen er volmaakt zeker van zijn, dat de Here Satan niet zal toestaan de ernstige zoeker naar waarheid te bedriegen, wanneer deze oprecht bidt.

BEHOED UW ZIEL

*„Ik ben de schat en de schatbewaarder,
'k Ben 't juweel en 'k ben de schrijn.
Ik ben 't gespaarde en de spaarder,
Ik ben de oogst en de vergaarder,
'k Ben de verwonder en de pijn.*

*Ik ben 't gedachte en de denker,
'k Ben kind en moeder van mijn lot.
Ik ben 't geschenk en 'k ben de schenker,
Ik ben 't verwachte en de wenker,
'k Ben 't gevolg en het gebod.*

*Ik ben de schat, die 'k heb gekregen. —
Heb ik haar verkwit of haar behoed?
O, dat haar waarde zij gestegen,
Als ik, aan 't einde mijner wegen,
Van 't aardse raadsel scheiden moet.”*

(Eenheid) A. Hendriks-Kappelhoff

Laat de Heer ons ooit los?

Maar Mijn volk luisterde niet naar Mijn stem,
 Israël was onwillig tegen Mij.
 Daarom liet Ik hen gaan in de verstoktheid
 huns harten,
 Zodat zij in hun eigen raadslagen wandelden.

Dat de Heer een geheel volk eens losliet, blijkt duidelijk uit deze tekst: „*Daarom liet Ik hen gaan*”. Er zijn ook bijbelse gevallen van enkelingen, die dezelfde gedachte sterken. Bijvoorbeeld het verhaal van de Verloren Zoon. Hier was een jongen die dacht dat hij wijzer was dan zijn vader — niets ongewoons in onze dagen, niets ongewoons in welke eeuw ook. Zijn vader had enig vermogen en de zoon kon vaders dood niet afwachten. Hij zou de wereld in en had geld nodig.

Men kan zich voorstellen hoe lastig hij 't zijn vader maakte. Hij morde en pruilde en keef totdat de vader toegaf. Hij kon niets met de jongen beginnen. Hij had van alles geprobeerd, maar tevergeefs. Hij kon hem niet terughouden van wat hij van zins was. Geef hem zijn erfdeel en laat hem zijn gang gaan! Hij liet hem gaan in de verstoktheid van zijn hart.

Het Nieuwe Testament geeft ons nog een verhaal. Wij herinneren ons het verontrustende gebeuren in de grote bovenzaal toen de Heiland Zijn discipelen vertelde, dat een van hen Hem zou verraden. Hij gaf de naam niet maar het was duidelijk genoeg wie Hij bedoelde. En toen het maal afgelopen was, wendde Hij Zich tot Judas en zeide: „Wat gij doen wilt, doe het met spoed”. De eenvoudige gevolgtrekking is, dat zover als 't Judas betrof, de Heiland hem losgelaten had. Judas had al de rondreizen meegemaakt, had naar Zijn leringen geluisterd, had hun gemeenschapsleven gelijk opgedeeld. Hij was iemand met beduidende geestesgaven, wat blijkt uit het feit dat hij de schatmeester was van de groep en alle inkopen deed.

Maar het schijnt dat Judas niet begrepen had wat er eigenlijk met de omwandelingen bedoeld werd. Hij had zijn eigen oordeel tegenover dat van zijn Meester opgezet. Hij had besloten zijn eigen verstokte gang te gaan. Hij had beloofd de Meester over te leveren. De Heiland wist er van, maar deed niets om het verraad te beletten. Hij deed voorlopig geen poging om deze koppige leerling te behouden. Judas moest nu zijn eigen gang maar gaan. Dus zeide Hij tot hem: „Wat gij doen wilt, doe het met spoed”. De Heer had verder pogen opgegeven. Hij liet Judas wegllopen in de verstoktheid van zijn hart.

God dwingt niemand. Hij handelt niet met ons als met stokken en stenen. Wij gaan waar wij verkiesen te gaan, wij doen de dingen die wij

verkiezen te doen. En als wij tegen alle goede raadgevingen in een verkeerde keus maken, geeft de Heer eenvoudig ons het stuur in handen, Hij laat ons onze gang gaan, zelfs al slaan wij de verkeerde weg in, omdat de mens een vrije geest is, begiftigd met het vermogen, zijn eigen morele keus te maken.

Maar, laat God ons los — voor eeuwig? Geeft Hij ons ooit volkomen prijs aan verlaging en ondergang? Uit bovenaangehaalde voorbeelden blijkt daarvan niets. God wacht eenvoudig af, staat als het ware stil met onuitputtelijk geduld en onuitblusbare liefde totdat de „verloren zoon”, de verstokte ziel de bittere les geleerd heeft. God weet, dat de afgedwaalde eenmaal zal pogen terug te keren. Maar die „verlorenen” moet het uit eigen vrije wil doen.

(Als er lezers of lezeressen mochten zijn die vragen willen stellen omtrent geesten, die uiteindelijk alleen het kwade verkiezen, die ten slotte willens en wetens het goede verwerpen, dan moet ik zeggen, dat een bespreking daarvan buiten het bestek van dit artikel ligt. Die uiterst moedwilligen, „zonen des verderfs” genoemd, zijn allerbeklagenswaardigst).

Edna Ferber, in „Show-Boat” legt deze woorden op de lippen van Magnolia Ravanal, een vrolijke, eerzuchtige, onstuimige geest, die worstelt om aan de greep van haar de-baas-spielende moeder te ontkomen: „Zelfs God laat Zijn volk hun eigen gang gaan, al moeten ze vallen en hun nek breken om te ontdekken, dat ze ’t bij ’t verkeerde eind hebben”.

Dat is krasse taal, maar — valt er aan te tornen?

Onze Vader in de hemel laat ons stellig soms los, voor een poos, tot ons bestwil. Wij moeten op eigen benen leren staan en lopen. Hij wil dat wij zelfstandig worden, volmaakt, zoals Hij volmaakt zelfstandig is!

Salt Lake City, Utah

Frank I. Kooyman

Het nieuwe Zondagsschoolhoofdbestuur.

Zoals reeds in de „Ster” van mei 1960 op blz. 156 werd gezegd, zou de bekendmaking van het nieuwe Zondagsschoolhoofdbestuur later volgen.

Dit bestuur is thans als volgt samengesteld:

Broeder Wicher Panman, President

Vaalrivierstraat 133, Den Haag

Broeder Willem van Rijswijk, Eerste raadgever

Ant. v. Leeuwenhoeklaan 133, Soesterberg

Broeder Willem van Zoeren, Tweede raadgever

Uilenbomen 8, Den Haag.

Hoe je van Uw kind

EEN MISDADIGER KUNT MAKEN

*

Het volgende is ontleend aan een publicatie door de kinderrechtbank te Denver, Colorado en geschreven door rechter Philip B. Gilliam.

Indien deze instructies goed worden opgevolgd, garanderen wij u, dat uw kind misdrijven begaat en vandaag of morgen voor de kinderrechter verschijnt.

Geef uw kind nooit enige godsdienstige of geestelijke training. Zorg alleen maar voor zijn lichamelijke noden.

Spreek in zijn tegenwoordigheid nooit met respect over de vrouw, de wet of de regering. Kleinere bejaarde dames, de gerechtsheren, de politie, overheidspersonen, de school, de kerk. „'t Is allemaal zwendel”!

Zoek nooit naar de oorzaak van leugenachtigheid in uw kind. Ge zoudt eens tot de ontdekking kunnen komen, dat hij het liegen van u leerde.

Tracht nooit een antwoord te geven op de eindeloze „WAAROMS” en „HOE'S” van uw kinderen, want onwetendheid is voordelig.

Zorg er vooral voor uw kind in tegenwoordigheid van zijn vriendjes te vernederen. Dat zal zeker tot zijn eerbied voor u bijdragen.

Wanneer uw wil tegen de zijne botst, ga dan niet met hem redeneren. . . sla hem alleen maar tegen de grond. . . uw vader was baas in huis en uw kinderen moeten het ook maar op de harde manier leren.

Voer geen constructieve discipline in en wees het met uw vrouw of met uw man oneens in tegenwoordigheid van uw kind, zodat het kan leren op wie het aan kan.

Zeg uw kind nooit de reden waarom u iets gebiedt; laat het er maar naar raden, dat is veel gemakkelijker.

Beschouw zijn verstandelijke en geestelijke ontwikkeling als niet tot uw verantwoordelijkheid te behoren. Waar zijn de scholen voor?

Laat niet toe, dat het zijn plannen, problemen of pretjes met u bespreekt. Heb het daar te druk voor, zodat hij geen genegenheid, gevoel van veiligheid of vertrouwen jegens u krijgt.

Zet uw huis niet open voor zijn kameraadjes; zij zouden de boel maar vuil maken. En bekommer u er niet om waar en hoe het zijn vrije tijd gebruikt.

Leer uw kind niet verdraagzaam te zijn jegens mensen, die in ras, geloof of huidskleur van hem verschillen.

Geef het geen zakgeld, want hij mocht eens leren hoe met geld om te gaan of te sparen. Vraag het nooit om iets voor de gemeenschap te

doen. Volg maar een struisvogelpolitiek. Dat is de gemakkelijkste manier.

Wees niet kalm en beheerst. Ga tekeer en wees een vaatje buskruit, wanneer het u vertelt iets verkeerd gedaan te hebben. Dan zal het u de volgende maal zeker niet in vertrouwen nemen.

Sluit met uw kind geen vriendschap. Ga maar alleen naar het sportveld of waar u zich wilt amuseren. Het zou u maar in de weg lopen.

Koop voor uw kinderen altijd het duurste speelgoed, wanneer u het iets eenvoudigst zoudt geven, het zijn eigen verbeeldingskracht zou moeten gebruiken. En wie zou dat in zijn kind tot ontwikkeling willen doen komen?

Laat uw kind nooit vergeten, dat het u dankbaar moet zijn een dak boven zijn hoofd te hebben. Uw kind zal u weldra niet uit kunnen staan en met genoeg luisteren naar de opofferingen, die u zich voor hem getroost.

Maak van uw tehuis vooral geen middelpunt van levensblijheid; maak er een stortplaats van voor uw knorrige buien. Uw kind zal u om uw tact zeer liefhebben.

Zorg er voor, dat u geen enkele belofte nakomt, die u aan uw kind heeft gedaan, omdat het toch ook de beloften vergeet, die het later aan u doet. Kinderen hebben nu eenmaal geen idee van waardering.

Prijs uw kind nooit voor een waardevolle prestatie; het mocht er eens misbruik van maken om u in de toekomst een nog groter genoeg te doen.

Toon uw kind nooit enige genegenheid en zeg het nooit en te nimmer hoeveel u van hem houdt. Het gaat dan denken, dat u een goedgezak bent en u wenst die indruk natuurlijk niet bij hem te vestigen.

Indien u al het bovenstaande vergeet, onthoud dan toch dit ene: „Wees zelf een armzalig voorbeeld. Weet u: Doe wat ik zeg; wat ik zelf doe gaat niemand aan”.

★ ————— ★
SYMBOOL.

*Twee delen heeft een kruis: het ene wijst naar boven,
Het andere ligt vlak en kan niet opwaarts gaan.
Is daarom 't kruis geen beeld van 't leven hier op aarde,
Voor wie dat leven goed verstaan?*

*Het hogere is 't waarnaar de ziel wil streven
In onbegrepen heimwee naar haar hemels thuis;
De zinnen zoeken wat slechts aardse lust kan geven.
En zo wordt 't leven tot een kruis.*

(Eenheid)

T. Hagedoorn

De ergste vernietiging

..De jonge man legde zich met een gevoel van intens geluk en voldoening ter ruste. Morgen zou hij de reis naar zijn zendingsveld beginnen.

Hij moest denken aan de woorden van Christus: „Wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het Koninkrijk Mijns Vaders”.. .

„Ach Here, als ik toch maar één ziel tot U mag brengen”, bad hij in stilte.

Toen dacht hij aan zijn ouders en zijn zuster, die zich bereid hadden getoond grote offers te brengen om hem in het zendingsveld te houden.

„Als ik er toch maar één mag vinden, dan zullen onze offers niet vergeefs zijn gebracht, want de waarde van een mensenziel is groot in Gods ogen”.

En met deze gedachte sliep hij in.

„Lieve ouders, ik ben nu al acht maanden van huis; in het begin was het wel moeilijk vanwege de vreemde taal, maar nu kan ik alles verstaan en het spreken gaat ook wel. Dat is erg prettig, maar niet het belangrijkste. Ik heb veel belangrijker nieuws voor U. Mijn gebed is verhoord; eindelijk hebben wij iemand gevonden, die naar ons wilde luisteren. Zij heeft het Evangelie aangenomen en ik heb haar mogen dopen. Ik voel mij erg dankbaar en gelukkig. . .”

„Zo, dus jij hebt je bij *die* kerk aangesloten! Bij die kerk, waar zo veel kwaad wordt gesproken.

„Ach lieve man, geroddeld wordt er immers overal in de wereld, het is een onuitroeibaar kwaad.”

„Weet ik wel, weet ik even goed als jij, maar van de leden van een kerk, die zegt het zuivere Evangelie van Jezus Christus te verkondigen, verwacht ik zulke dingen niet. En — onuitvoerbaar, zeg je? Dus ook voor de Mormonen! Wat heeft hun gepreek over bekering, over nieuw leven na de doop, enz. dan te betekenen? Ik had voor dat alles eerst wel belangstelling, maar met dode letters wil ik niets te maken hebben en je zult me een groot genoegen doen, als je er voortaan vandaan blijft, want zij doen niet naar hun prediking”.

„Zuster. . . Ik kom afscheid van U nemen; ik word deze week overgeplaatst. Ik ben erg blij U ontmoet te hebben en het voorrecht te hebben gehad U te dopen. God zegene U, zuster. Dat Hij uw geloof en getuigenis sterker en sterker moge maken, zodat U in de levensstrijd eenmaal mag zijn als een rots in de branding”.

„Ik dank U voor uw goede woorden, Elder, maar ik wil eerlijk tegen U zijn. Ik heb mijn geloof en getuigenis verloren”.

„Lieve ouders, thans een brief in mineur. Ja, ik ben diep bedroefd en verslagen. Ik schreef U onlangs dat ik mij zo dankbaar en gelukkig gevoelde, omdat wij iemand hadden gevonden, die naar ons wilde luisteren, in wier hart het zaad kon ontkiemen. Maar een storm van achterklap is over het tere plantje heengegaan en nu zijn haar geloof en getuigenis dood. Alle moeite en tijd en offers zijn, wat haar betreft, vergeefs geweest. Wat na maanden van werken en bidden is bereikt, werd in twee uur vernietigd. En dat niet alleen. Ik vernam juist vandaag mijn opvolger, aan wie ik het adres van een andere belangstellende gaf, die met de zuster bevriend is, die ik gedoopt heb, dat hij niet meer terug hoefde te komen. Het is in één woord: verschrikkelijk! Als een vuile olievlek breiden de gevolgen van die kwaadsprekerij zich uit. Wanneer, o wanneer zullen zij, die zich daaraan schuldig maken, toch eindelijk tot het besef komen van de ontzettende gevolgen er van? En niet het minst, ja het meest voor henzelf. Welk een ontzaglijk leed wordt door dat kwaad veroorzaakt. Niet alleen in dit leven, maar ook in het

SONNET

*Ja, al het kostbaars dat ik heb, o Heer,
hebt Gij uit louter liefde mij gegeven;
dat groot en blij heelal, dit lijf, dit leven
en hèèl die klank- en kleurrijke atmosfeer.*

*Ik weet het: ééns zal alles mij begeven,
want in Uw handen keert Uw gave weer;
Ach, dat ik dit maar steeds vergeet hoezeer
ik uur aan uur door Tijd het zie geschreven.*

*Zend dan bij al het schoons, dat ik alrede
ontvangen heb, tot 't hart Uw licht van vrede,
opdat in mij een klaar besef moog' gloren:*

*Dat niets wat mij omgaat zal zijn verloren,
maar àl, wat schijnbaar wegvloeit naar het niet,
in waarheid slechts naar U, hun bron vervoliet.*

(Uit: „De Geur van
Moeders Haarwong”)

NOTO SOEROTO

toekomstige, ja vooral in het toekomstige. Maar dan zullen het in de eerste plaats de kwaadsprekers en spreeksters zijn, die werktuigen in de handen van Satan sidderend hun vonnis zullen vernemen, als zij zich niet bekeren van die gruwelijke zonde. Wel mocht Jezus zeggen: „Vreest niet voor degenen, die het lichaam doden en de ziel niet kunnen doden; maar vreest veel meer hem, die beide ziel en lichaam kan verderven in de hel”.

Lieve ouders, toch hebben wij weer reden tot grote dankbaarheid. Wij hebben in mijn nieuwe standplaats een familie gevonden, aan wie wij het Evangelie mogen verkondigen. De mensen zijn zeer vriendelijk en belangstellend en wij hebben gerechtvaardigde hoop, dat zij eerstdaags gedoopt willen worden. Maar laten wij Vader in de Hemel ernstig bidden, dat de storm, die over het hoofd van die arme zuster is gegaan, hun bespaard mag blijven, want die storm brengt van alle andere stormen de ergste vernietiging teweeg”.

A. D. J.

EEN ZIELROERENDE ONDERVINDING

Jaren geleden, toen Handley Page zijn beroemde oostervlucht maakte, zo vertelt Dr. W. J. Thompson in „Food for Thor”, had hij pas met zijn vliegtuig Kobar in Arabië verlaten toen hij daar tussen hemel en aarde een vreemd geluid hoorde, dat hem met afgrijzen vervulde! Hij luisterde aandachtig en wist, dat hij zich niet vergiste. Het was het geluid van knagen door een of ander dier achter hem gemaakt. Een grote rat, aangelokt door de reuk van voedsel, was in het vliegtuig gekropen en bevond zich waar hij hem niet kon bereiken! De bestuurder dacht aan de vreselijke schade die deze meedogenloze knaagtanden zouden kunnen berokkenen aan het onmisbare deel van het vliegtuig, en aan de ramp die hem bedreigde. Het was onmogelijk voor hem te gaan landen en doorvliegen zou bijna zeker noodlottige gevolgen hebben.

Toen, als een goddelijke inspiratie, kwam de oplossing van zijn vraagstuk tot hem. Het schoot Page te binnen, dat hij, hoewel niet lager, daarentegen wel hoger kon gaan vliegen — en ratten kunnen niet in buitengewoon hoge lucht leven.

Dus richtte Handley Page zijn vliegtuig opwaarts en steeg hoger — hoger — hoger, en het onheilspellende knaaggeluid hield op. Toen hij eindelijk landde, vond onze vlieger een reuzerat op de bodem van het vliegtuig.

Er zit een grote les in dit dramatische verhaal, want

*Hier is 't geheim van 't ware leven,
Van zege over kwaad en zondig streven:
Boze invloeden sterven of gaan op de vlucht
Als de ziel omhoogstijgt in Gods zuivere lucht.*

Salt Lake City, Utah.

Frank I. Kooyman.

Amsterdam, 22 augustus 1960.

Tempelreis 1960

Op 15 augustus werd in Amsterdam onder stromende regen gestart naar het grote doel, de Tempel.

Allen waren op tijd.

Bij het vertrek werd door één der broeders een kort gebed uitgesproken om Gods zegen af te smeken over de grote reis.

In Den Haag en Rotterdam stroomde de bus vol en kon de reis naar ons Godshuis beginnen; met als eerste doel Antwerpen, waar onze laatste broeders en zusters reeds met ongeduld stonden te wachten.

Er heerste een vreugdevolle stemming, en onder het zingen van liederen werd al vlug Bastogne bereikt, waar onze eerste pauze werd gehouden. Na onze benen gestrekt en de inwendige mens versterkt te hebben, werd aan het tweede traject begonnen.

De regen had opgehouden en de zon scheen heerlijk aan de Hemel. Het doel: Metz.

Door een prachtig natuurschoon, mooie plaatsen, Arlon, Luxemburg, Thionville werd onder grote vreugde te 19.30 uur Metz bereikt.

De eerste afstand van 513 km was afgelegd.

Na iedereen hun kamers gewezen te hebben in de 2 hotels gingen allen hun welverdiende nachtrust genieten.

16 augustus 's-morgens 7 uur na gerust en ontbeten te hebben en allen in de bus hadden plaats genomen werd wederom door een der broeders gebeden en de Hemelse Vader gevraagd om Zijn grote zegen; opdat ook deze dag weer in liefde en vreugde zou verlopen.

Na Nancy werd om 11 uur Colmar bereikt, waar een uur werd gepauzeerd om iedereen gelegenheid te geven iets te gaan gebruiken.

Mullhausen, Soloturn, Bern en om 5 uur ons einddoel Zollikofen.

Deze dag hadden wij met Gods genade weer 364 km afgelegd.

Hier waren reeds vele leden, die met de trein gekomen waren, met de Tempelpresident ter verwelkoming aanwezig.

Door de Tempelrecorder, Br. Birsfelder was reeds voor de indeling der leden gezorgd, zodat alles een vlot verloop had.

Door de Zwitserse O.O.V. werd ons reeds op deze dag een gezellige avond aangeboden, waar ook onze Nederlandse leden zich lang niet onbetuigd hebben gelaten.

17, 18, 19 augustus werd het doel waarvoor wij waren gekomen, het Grote Tempelwerk, verricht.

Vele broeders en zusters waren tot tranen toe bewogen door hun Huwelijk, gesloten voor God, voor Tijd en Eeuwigheid, en de Verzegeling aan ouders en kinderen.

In menig hart was een jubel voor onze Hemelse Vader, welke niet onder woorden was te brengen.

Na twee en een halve dag Tempelwerk op 19 augustus een pracht reis rond het Thunmeer naar Interlaken, waar wij enige uren hebben ge-

winkeld en van het prachtige natuurschoon hebben genoten.

De Jungfrau met zijn top vol sneeuw en ijs badend in het zonlicht. In deze momenten voelt de mens zich klein en nederig bij het aanschouwen van de grootheid en schoonheid der natuur; door de Hemelse Schepper aan de mensheid gegeven.

Natuurlijk waren deze dagen veel te vlug voorbij en op 20 augustus werd de terugreis aanvaard; met dankbare harten en grote zielevrede voor al het gebodene.

Na een hartelijk afscheid van de Tempelpresident en al de Tempelwerkers en onze verschillende hospita's kon de reis naar het vaderland beginnen.

Na in Basel, Colmar en Nancy gepauzeerd te hebben werd om ca. 6 uur Metz bereikt, waar wij wederom dezelfde kamers in onze hotels konden betrekken.

Na een vredige nachtrust en ontbijt werd zondagmorgen om half acht de thuisreis aanvaard.

Nadat in de bus door één der broeders een gebed was uitgesproken om de Vader Zijn Zegen te vragen, opdat ook deze dag weer goed mocht verlopen, kon de reis beginnen.

Omdat het de Sabbatdag des Heeren was hebben wij in Thionville, bij de bossen op een stopperveld, een korte Kerkdienst gehouden; waar door verschillende broeders hun getuigenis werd gegeven aangaande het Evangelie Gods.

Een indrukwekkende plechtigheid in Gods vrije natuur; de Hemelse Vader ter eere.

Na in Bastogne gepauzeerd te hebben vertrokken wij naar Antwerpen, waar wij van onze Belgische broeders en zusters afscheid namen, na hun eerst nog een lied ten afscheid te hebben toegezongen; lied 59, „God zij met U tot Wederziens”.

Na in Rotterdam, Dordrecht en Den Haag afscheid te hebben genomen en ook hun hebben toegezongen, waren wij om ca. 21 uur te Amsterdam gearriveerd en was onze Tempelreis, met Gods Genade, vol liefde en vrede verlopen, en gingen allen met een dankbaar hart huiswaarts en met de innige wens het volgende jaar weer een Tempelreis te mogen maken.

Nog rest mij een woord van dank aan Br. Van Dam, Br. Visser en zijn assistent en aan al de broeders en zusters voor hun liefde en bereidwilligheid; en bovenal aan onze chauffeur voor zijn keurig rijden en zijn correcte houding.

Uw leider op deze Tempelreis,

Uw Broeder in het Evangelie,
H. H. MEIJER.

WIE kan het OOV-Hoofdbestuur een exemplaar lenen van het boek „DE LIEFDE EN U”.

Eén exemplaar is voldoende. Indien U er een heeft, schrijf dit dan even aan Irisstraat 201 - Den Haag, zodat er over gecorrespondeerd kan worden en er niet onnodig meerdere exemplaren worden toegezonden.
Bij voorbaat onze hartelijke dank.

ONS BEZOEK

aan de Tempel te Zollikofen

Terugblikkende op de achter ons liggende dagen en nog vol van herinneringen aan het „geestelijk feest” (zoals onze zendingspresident het zo mooi noemde) dat wij daar mochten vieren, lijkt het ons een goed idee u hierover wat te laten vertellen door een broeder en door een zuster. Geestelijke belevenissen worden immers in het algemeen door een man anders verwerkt dan door een vrouw.

Zo u ditmaal niet zelf in Zollikofen kon zijn, om met ons het Huis des Heren binnen te gaan, dan hopen wij, dat dit verslag u de vreugde mag geven die wij in ons hart mee terug brachten.

Een broeder:

Nooit besepte ik beter welk een zegen het is, het heilig Melchizedeks priesterschap te mogen dragen, dan toen ik met vele broeders en zusters de Tempel in Zollikofen mocht binnengaan.

Maandenlang had ik mij hierop verheugd en er naar uitgezien. Nu was het dan zover. De vreugde die op alle gezichten te lezen stond. De liefde onder elkander en de bereidheid om elkander te helpen deed in mij de gedachte opkomen: Wat moet het onbeschrijflijk heerlijk zijn, eenmaal in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader, in de celestiale heerlijkheid, te mogen zijn. Mijn werk en alle andere aardse beslommeringen waren volkomen weggezonden. Nu was ik werkelijk herboren. Herboren om mede te werken aan een machtig werk, aan het Koninkrijk Gods.

En er is hard gewerkt! De volgende cijfers laten dit duidelijk zien: 486 personen ontvingen hun Tempel-endowments; 42 echtparen werden door een Tempelhuwelijk voor eeuwig aan elkander verzegeld; 83 kinderen werden aan hun ouders verzegeld en tenslotte werd voor 380 overledenen plaatsvervangend gedoopt. Dit alles gebeurde door 159 tempelgangers, allen vervuld van dezelfde geest.

Toen de deur weer achter mij werd gesloten en ik weer buiten stond tussen de prachtige bloemen en planten, welke de tuin om de Tempel sieren, was mijn hart vervuld van grote dankbaarheid voor deze grote zegeningen. En naast deze dankbaarheid was er tevens een groot verlangen om trouw te blijven en de geboden van het Evangelie te onderhouden. En ik zag op de gezichten en in de ogen van alle broeders en zusters die de Tempel uitkwamen, dat zij dezelfde grote dankbaarheid en hetzelfde grote verlangen in hun harten meedroegen.

Een zuster:

Toen ik de éérste keer de Tempel zag, kreeg ik het al . . . dat vreemde gevoel van vertrouwdheid, van blijdschap en van rust. En daarna, iedere keer opnieuw, kreeg ik het even sterk, even lichtend in mijn hart.

Destijds mocht ik nog niet naar binnen gaan. Dat was enkele jaren geleden en ik was nog maar pas lid van de Kerk. Alles was nog nieuw

voor mij. Nieuw . . . en toch zo gewóón; want ik wist toen al, dat alles wat met de Kerk van Jezus Christus te maken had zo behóórde te zijn. Zó was het werkelijk goed.

En aangaande de Tempel was het precies hetzelfde: zó hoorde een Huis des Heren te zijn! Zo vredig, zo groots en zo stralend. Net een geweldige engel, met zijn voeten in de bloemen en zijn gouden hoofd in de wolken . . . Zó was het wérkelijk goed.

Desondanks was de Tempel toendertijd een verrassing voor mij: het verbaasde mij zeer, dat er hier op aarde zo iets reins en moois kon bestaan . . . en vooral, dat het kon . . . *blijven* bestaan.

De verrassing lag 'm niet zozeer in de vorm van het Huis . . . er bestaan bouwwerken, die met veel meer „kunstzin” zijn opgetrokken. Het lag 'm ook niet in zijn afmetingen of in de hoogte van de toren . . . er bestaan veel grotere, hogere, meer monumentale gebouwen. Het lag 'm zelfs niet in de *moeite* die eraan gespendeerd was . . . er bestaan kathedralen en paleizen waaraan duizenden geduldige mensenhanden gedurende soms honderden jaren gewerkt en gezwoegd hebben. Zelfs het zonnige, fleurige bloemenpark om de Tempel heen kon gemakkelijk overtroffen worden door de vele prachtige tuinen die er in het verleden (dikwijls in tijden van de grootste afval en zondigheid van het mensdom) zijn aangelegd over de hele wereld . . .

Neen, al deze uiterlijkheden zijn het niet, die de Tempel Gods tot iets uitzonderlijks maken in onze vaak zo trieste, door mensen gehavende wereld.

Dat wonderlijke, bijzondere, hetwelk ik bij mijn eerste aanblik van de Tempel bespeurde, lang voor ik de draagwijdte van de Tempelzegeningen kende . . . dat móóie was de stempel Gods, de onzichtbare, doch duidelijk-waarneembare gloed, die over al Zijn *eigen* scheppingen ligt: Zijn handtekening, als het ware. Deze heilige gloed stráált gewoon uit van dat eenvoudige, welhaast streng-sobere Gebouw in Bern; hij gonst in de lucht en stijgt op, warm en koesterend, uit de bodem van de omringende tuin. Je zou het 'n soort heerlijkheid kunnen noemen; dezelfde krachtige schoonheid . . . Gods „handtekening” . . . die je tegemoetschittert uit iedere ongerepte schepping van Zijn hand. Uit de sterrenhemel, uit de blanke majesteit van een besneeuwde bergtop; uit het tere hart van een bloem, of uit de klare ogen van een jong kind . . .

Hoe kan nu deze „heerlijkheid” op een maaksel van mensenhanden liggen?

Wel, Gods Huis is toch het produkt van Gods liefde? Het is toch het resultaat van stipte gehoorzaamheid aan Zijn wetten en geboden? En het werd toch gebouwd in nauwkeurige opvolging van Zijn geopenbaarde voorschriften? En, bovenal, dit Gebouw herbergt toch de voltrekking van 's Heren heiligste verordeningen? Hoe zou dit maaksel van mensenhanden dus ànders kunnen zijn dan schoon van aanblik en indrukwekkend-vertrouwd van sfeer voor allen die er heentrekken met de liefde voor God in hun hart?

Ook „vreemdelingen” voelen deze bekoring: het Tempel-plein is een veelgezocht doel voor wandelingen, tochten en „injes-òm” bij de burgerbevolking van Zollikofen, Bern en omstreken. De mens verlangt nu een-

maal . . . bewust of onbewust . . . naar reinheid en vrede; de schoonheid van Gods werken voelt hij terdege ààn, en onwillekeurig trekt hij er heen, al weet hij dikwijls niet waarom.

Goed beschouwd moet de Tempel, als begrip en als gebouw, met de diepste eerbied worden benaderd en met een brok in de keel worden betreden . . .

Hier zijn onze drie Hoge Geliefden aanwezig: onze Hemelse Vader, onze Heiland en onze Trooster . . .

Hier worden Hun heiligste geboden gehoorzaamd. En hier, op deze kleine plek in Europa, is de mens, de dienende èn de bediende . . . ofwel de levende èn de dode . . . op zijn best . . .

Welk een vreugde, welk een genade, dat onze Tempel bestaat! Welk een verbijsterend geluk dat hij en alles wat hij voor ons betekent zómaar binnen ons bereik ligt!

Tot dusver heb ik het eigenlijk alleen over de „hogere gedaante” van de Tempel gehad.

Maar, zoals alle dingen, heeft ook het Huis der Heren meerdere gedaanten, of facetten. Er komt dus ook een heel andere categorie van gedachten in mij op als ik zo terugdenk aan ons bezoek aan Gods Huis in Bern.

. . . Mijn getrouwe echtgenoot wil weleens (vaak) beweren, dat ik geen goede huisvrouw ben. Nog sterker, hij zegt zo nu en dan, dat ik helemaal geen huisvrouw ben. Goed. Hij (als man) zal dat wel feilloos kunnen beoordelen. Een dergelijke mening, gegrondvest op bij tijd en wijle afwezige overhemdsknoopjes, op ontegenzeggelijk periodiek rondfladderende stofvlokjes en . . . vooral! . . . op een hinderlijke behoefte aan wat meer huishoudgeld (een typische vrouwenkwaal!) moet vanzelfsprekend gerechtvaardigd zijn . . . Helaas dus, ik ben (helemaal) geen goede huisvrouw . . .

Maar tòch . . . Toen ik verleden week zo in en om de Tempel rondging en mijn gedachten af en toe hun vrije loop liet gaan, kwamen er onverwachts heel zonderlinge bespiegelingen in mijn (onhuisvrouwelijke) brein naar boven . . . praktische dingen trokken mijn aandacht, zowaar!

Wat een gang naar de Tempel des Heren zoal niet voor je kan dóén! Ik zag, naast al het andere, de materiële „gedaante” van de Tempel. Ik zag glanzend houtwerk . . . donzig-zachte vloerkleden . . . sneeuw witte kleding zonder smet . . . Er waren blinkend-schone lokalen . . . gladgepolijst glas en koper . . . sierlijk gehangen gordijnen. De lucht in de gesloten vertrekken was fris . . . de temperatuur aangenaam. Overal stonden volmaakt-verzorgde planten-groepen . . . kunstig-geschikte bloemstukken, dauwvers en verrukkelijk van kleur . . . In de middag-pauze stond er een overvloedige, smakelijke maaltijd klaar . . . De doopfont was spiegel-schoon en het doopwater sprankelend als aquamarijn . . .

En verder: Je logies was vooraf voor je besproken . . . De namen van je „eigen” doden lagen voor je klaar; ze werden je zelfs met een goedige glimlach aangeboden . . . Je mocht gedoopt worden voor je éigen familie-

leden . . . je hoefde er maar om te vragen en het werd al voor je geregeld . . .

„Wat een werk”, dacht ik (slechte huisvrouw) wel duizendmaal zo in mezelf, „oef wat een werk wordt er hier allemaal gedaan . . .”

Maar overal, ondanks (of misschien vanwege?) al dat vele werk waren er slechts vriendelijke, kalme gezichten. Overal voelde je rust . . . hulpvaardigheid . . . liefde.

Hebben wij allen die zo blij naar de Tempel trekken en daar nagenoeg alles voor ons laten doen er ooit aan gedacht, welk een geweldige som aan moeite, toewijding en zelfverloochening zo'n Tempelgang voor *anderen* dan de gangers zelf wel betekent?

Hebben wij eens grondig nagedacht over de kolossale organisatie van het Werk voor de Doden . . . voor onze dierbare doden?

Kunnen wij eerlijk zeggen, dat wij ons werkelijk verdiept hebben in de ontelbare details, in de talloze kleine, onmisbare werkzaamheden, die één enkele Tempeldienst (laat staan een hele excursie!) tot een prettig, ongestoord en eerbiedig-harmonieus geheel moeten maken?

Ik ben helemáál geen huisvrouw . . . helemáál niet praktisch . . . helemááál niet nuchter-berekenend. Maar als ik één ogenblikje bij dit alles stil sta, dan duizelt het mij en heb ik grote lust, om onverwijd op m'n knieën te vallen, waar ik me ook moge bevinden, en onze Heiland te danken voor zoveel gunsten, voor zóveel toegewijde diensten, die *onze* gang naar de Tempel mogelijk en gelukkig maken . . .

Hulde aan onze lieve Broeders en Zusters in Zolliköfen, in Salt Lake City en overal waar ons eigen én ons plaatsvervangend Tempelwerk wordt voorbereid en volbracht!

Dank aan de Tempel-President en zijn vrouw voor al hun werk; dank aan alle liefdevolle Werkers in de Tempel, die zoveel voor ons doen! En vooral . . . dank aan de Here, Die ons zo lief heeft, dat Hij ons de gelegenheid geeft om naar Zijn heilig Huis te gaan om daar de hulpelozen te helpen . . .

Zijn wij zoveel gunsten wel waard? Hebben wij zoveel liefde en dienstbetoon wel verdiend?

Komt, gij broeders en zusters, komt, laten wij allen ons leven zó inrichten dat wij hieraan niet al te veel meer hoeven te twijfelen . . .

Broeder en zuster Van der Put
Overziener der Genealogische Vereniging

Op de laatste *Pinkster Conferentie* is een bril gevonden - zachtrose montuur, gedeeltelijk bruin.

Te bevragen: Irsisstraat 201, Den Haag.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT:

Navarro, Hendrikus; 24 juli 1960 te Den Haag.
Weyers, Josephine Louise Hubertien; 31 juli 1960 te Nijmegen.
Moes, Hubert Heinrich; 5 augustus 1960 te Amsterdam.
Berends, Herman Arendus; 6 augustus 1960 te Leeuwarden.
Berends, Tiny; 6 augustus 1960 te Leeuwarden.
Daalhuizen, Johanna Maria; 7 augustus 1960 te Utrecht.
Petersen, Adriana Jannigje Frederika; 7 augustus 1960 te Zeist.
Petersen, Sandrina Cornelia; 7 augustus 1960 te Zeist.
Kabel, Johannes; 7 augustus 1960 te Zeist.
Bredewoud, Adirana Marie; 9 augustus 1960 te Utrecht.
Kuperus, Tientje; 10 augustus 1960 te Assen.
Bouwman, Otto Michiel; 13 augustus 1960 te Amsterdam.
Roodenburg, Pieterella; 13 augustus 1960 te Schiedam.
Ribbink, Hendrikje; 14 augustus 1960 te Apeldoorn.
Meyer, Andries Gerrit; 14 augustus 1960 te Arnhem.
Karvink, Albertus Antonis; 19 augustus 1960 te Amsterdam.
van Turnhout, Pieter Wilhelm; 20 augustus 1960 te Rotterdam Zuid.
van Turnhout, Hendrik; 20 augustus 1960 te Rotterdam Zuid.
van Turnhout, Pieterella Jacoba; 20 augustus 1960 te Rotterdam Zuid.
Kool, Pieterella; 20 augustus 1960 te Rotterdam Zuid.
Daalhuizen, Jakoba Johanna; 21 augustus 1960 te Utrecht.

GEORDEND:

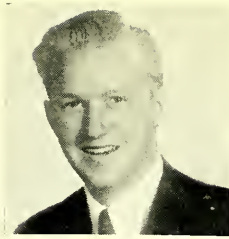
Berends, Herman Arendus; 6 augustus 1960 te Leeuwarden als Diaken.

OVERGEPLAATST:

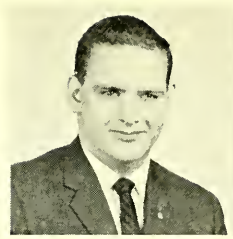
Bush, Robert L.; van IJmuiden naar Amstelveen.
Visser, Ralph W.; van Den Haag naar IJmuiden.
Fuhrman, Carole A.; van Amsterdam naar Den Haag, Hoofdkantoor.
Westra, Janet L.; van Den Haag naar Amsterdam.
Cuthbertson, Fred, R.; van Reizende Elder als Supervising Elder in Utrecht.
Van Katwijk, J. Harvey; van Rotterdam naar Den Haag.
Tesch, Gary L.; van Amsterdam naar Den Haag als Reizende Elder.
Hiatt, R. Lynn; van Nijmegen naar Rotterdam als Supervising Elder.
Springer, Gordon N.; van Leeuwarden naar Nijmegen.
Heining, Edgar D.; van Mechelen naar Utrecht.
Sieverts, James C.; van Mechelen naar Haarlem.
Kooijman, Daniel; van Groningen naar Amsterdam.
Petersen, Dennis L.; van Haarlem naar Groningen.
Mosier, LaMarr W.; van Zeist naar Leeuwarden.
Taylor, Rober E.; van Den Haag naar Zeist.
Ruppe, Clyde; van Apeldoorn naar Delft.
Thompson, David R.; van Delft naar Apeldoorn.

AANGEKOMEN:

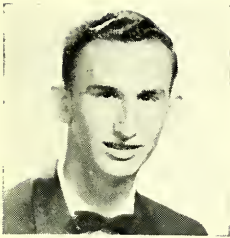
Brown, William H.; van Los Angeles, Californië.
Jenkins, Joseph Howard; van Salt Lake City, Utah.
Frier, Walter H.; van Jacksonville, Florida.
De Brij, Paul R.; van Salt Lake City, Utah.
Bogar, Garreth Lee; van Benton City, Washington.
Allred, Phillip L.; van Sunnyvale, Californië.
Rock, Brent LeRoy; van Salt Lake City, Utah.

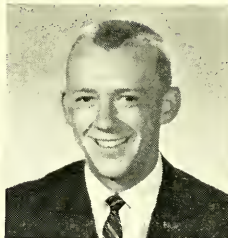
William H. Brown

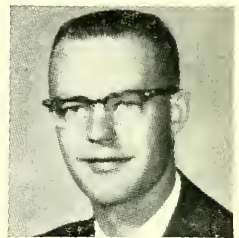
Joseph H. Jenkins

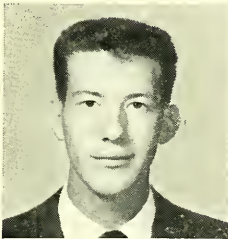
Walter H. Frier

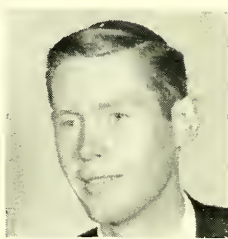
Paul R. de Brij

Garreth Lee Bogar

Phillip L. Alfred

Brent LeRoy Rock

VERTROKKEN:

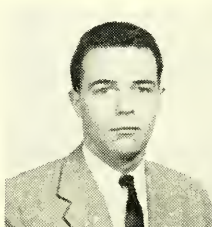
Putnam, Charles C. Jr.; Aangekomen 10 februari 1958. Vertrokken 8 augustus 1960.
Werkzaam geweest te: Den Haag, Schiedam, Gouda, Harlingen, Gent
als Gemeente President, Apeldoorn en Amsterdam.

Van Wagoner, Brent J.; Aangekomen 10 maart 1958. Vertrokken 25 augustus 1960.
Werkzaam geweest te: Groningen, Amsterdam, Den Haag, Rotterdam,
Eindhoven als Gemeente President, Utrecht als District President.

Grotepas, Richard W.; Aangekomen 10 maart 1958. Vertrokken 25 augustus 1960.
Werkzaam geweest te: Den Haag, Leeuwarden, Antwerpen, Dordrecht,
Rotterdam Zuid, Enschede, Alkmaar als Gemeentepresident en Utrecht.

Charles C. Putnam Jr.

Brent J. van Wagoner

Richard W. Grotepas

O Heer! ik zou graag stille zijn,
Stil, tot in 't diepst van 't harte mijn;
Niet zeggen ja, niet zeggen neen,
Niets wenssen groot, niet wenssen klein;
Maar stille, stille, stille zijn,
Ja stille, altijd stille zijn.

Ja Heer! ik wil graag stille zijn,
Stil bij der vreugde gouden schijn;
Stil, onder last van kruis of smart,
't Zij vreugd of leed beroert het hart;
'k Wil diep in m'n harte stille zijn,
Ja stille, altijd stille zijn.

O God! o help mij stille zijn,
Stil, als het goud in lout'ringpijn;
Opdat Gij mij kunt maken rein,
En eens Uw beeld uit mij verschijn';
O Vader! help mij stille zijn,
Ja! vol vertrouwen stille zijn.

Godlof! ja ik mag rustig, stil,
Mij voegen naar des Vaders wil;
Hij zoekt mijn heil, dat is gewis,
'k Weet, dat Zijn doen slechts liefde is;
Welzalig, die vertrouwend, stil,
Zich overgeeft aan 's Vaders wil.

J. Meewis Sr.